

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Titvlvls XXX. De Confirmatione Vtili vel Inutili.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

inferioris, quæ statim quiescit & suspenditur, postquam causam referendam decrevit, ita ut eâ pendente nihil innovati aut attentati debeat, nec de causæ meritis inquiri, donec superior consultus aut ejus successor responsum dederit, & irrita futura sint, quæ post eam de-

cretam innovata seu attentata fuerint, si tamen partes in eam consenserint, & quarum etiam consensu causam reassumere potest, si nondum ea relata Principi fuerit. *argu. c. Bona 4. de postulac. Prælat.*

TITULVS XXIX.

DE CLERICIS PEREGRINANTIBUS.

Peregrinantium nomine in hoc titulo intelliguntur illi, qui Romam proficiscuntur ad limina Apostolorum visitanda; vel ex alia causa necessaria & probabili ad sedem Apostolicam, & quamvis Rubrica tantum de Clericis loquatur, fatentur tamen AA. etiam de Laicis taliter Romam proficiscentibus seu peregrinantibus intelligenda esse, quæ hic statuuntur. Statuitur autem *inc. unico h. t.* ut qui proficiscuntur ad sedem Apostolicam, ipsi cum suis rebus sint sub ejusdem sedis protectione con-

stituti, & quod si quid durante itinere illis ablatum sit, restituendum illis sit, (quia contra peregrinantes ad sedem Apostolicam nihil est innovandum, & talis peregrinatio ad sedem Apostolicam habet vim appellationis) sive deinde ipso facto extra iudicium illis auferantur aliqua, sive in iudicio per sententiam Iudicis, cujus processus ipso jure nullus est, nisi accedens ad Papam citatione fuerit præventus, antequam iter institueret, *juxta c. penult. de foro com. penente.*

TITULVS XXX.

DE CONFIRMATIONE UTILI VEL INUTILI.

§. I.

Quid & quomplex sit confirmatio?

Confirmatio, prout hoc titulo de ea sermo est, communiter sic de-

finitur, quod Juris prius habitus seu quæsitus sit per Legitimum Superiorem facta corroboratio. Potest autem duplici modo fieri actus alicujus confirmatio. Primò tanquam necessaria per se ad complendum actum prius inchoatum,

Fff 3

&c

& non perfectum quoad substantiam suam, qualis est confirmatio electi ad praelaturam v. g. quæ si valida sit electio, valida etiam ipsa erit, & electio tribuat jus perfectum; nulla tamen erit, si nulla sit electio. Secundò fieri potest confirmatio, non tanquam per se ad substantiam actus necessaria, sed ut ei majus robur, firmitas & auctoritas tribuatur, quæ fieri debet per legitimum superiorem (quæ enim à paribus in jurisdictione fiunt, non tam confirmationes, quàm approbationes dici debent, cum par in parem non habeat imperium, & quæ ex voluntate talis superioris actum de se invalidum, validum faciunt, innovationes rectius dicuntur, quàm confirmationes) & duplex esse dicitur. Prima dicitur simplex confirmatio, & in forma communi ordinaria facta, quando scilicet Princeps v. g. non plenè sed confusè tantùm de negotio instructus, actum v. g. ab inferiore gestum confirmat in eo statu, in quo ante fuit: altera fit cum perfecta talis negotij & omnium circumstantiarum cognitione, quam sapius etiam indicat Clausula *Ex certa scientia*. Differunt autem inter se hæc duæ confirmationum species, quòd illa, quæ fit in forma communi, nullum novum jus tribuat aut valorem actui cui accedit, sed relinquit invalidum, si invalidus per se est: altera verò species, quæ fit in forma speciali & cum plena causæ cognitione, novum jus tribuit actui, & hunc, si invalidus ex se est, defectum supplendo, validum facit, si tamen à confirmante defectus ille suppleri possit. Uti habetur in *c. 1. de transact. junct. Gloss. fin.*

§. II.

Ex quibus signis cognosci possit, quæ confirmatio alicujus dispositionis vel actus facta sit in forma communi vel speciali?

Omnis confirmatio censetur facta in forma communi & ordinaria, nisi aliquod signum apponatur, ex quo constet eam in forma speciali factam, & specialia non præsumantur sed exprimentur. Sunt autem signa, quæ præbent in forma speciali factam confirmationem, varia.

Primò, si in rescripto confirmato totus tenor dispositionis vel actus, qui confirmatur, specificè inseritur; in tali enim casu constat ex certa scientia expressum fuisse Principem v. g. & sufficienter rei, quam confirmat, notitiam habuisse ac voluisse omnem defectum, & fortasse in dispositione illa repetiti defectum supplere, prout colligitur etiam ex *c. venerabilis s. h. 2.*

Secundò quando expressè adhibetur clausula *Ex certa scientia* (rectè etiam talis casu, licet tenor dispositionis in rescripto confirmationis expressus non sit, ponitur sufficiens rei notitia per se Principem v. g. fuisse) vel alia æquipollens *ex plenitudine potestatis v. g. aut non obstante quacunque lege aut consuetudine contrarium &c.* aut ex alijs verbis certæ confirmatoris talis certa scientia intelligatur, quibus in casibus censetur Princeps defectum, si quem fortasse præmissa dispositio, supplere; nisi defectus ille non esset juris positivi, qui à confirmante suppleri potest; aut sit ex illis aliquis

quem Princeps non solet supplere, aut supplere non potest sine præiudicio alterius, quo in casu præiudicii etiam mentio fieri deberet, non obstare scilicet hoc, si validum actum reddere deberet confirmatio.

§. III.

Quando Confirmatio sit utilis seu valida, vel inutilis sive invalida?

Confirmatio super religiosa, de qua lis jam est mota in iudicio non impedit iudicem inferiorem, quod minus causam cognoscere & decidere possit, si in rescripto confirmatorio nulla lis mota facta est mentio: impeditur tamen Iudex à cognitione & decisione causæ talis, si in rescripto confirmatorio lis mota facta est mentio; sicuti impeditur etiam si prius ante litem motam, dum pacifice rem possidebat, confirmationem impetravit, quamvis nulla lis, quæ tum nondum erat, facta sit mentio, cum in his casibus rescriptum confirmatorium (cæteris paribus) validum & utile sit, non autem in primo casu, ubi rescriptum nullam de lite jam mota mentionem faciens subreptitium esse ex dictis jam patet, & consequenter invalidum etiam & inutile.

Non possunt quidem contra confirmationes, quæ à sede Apostolica ex certa scientia emanarunt, iudicare & cognoscere Iudices inferiores, nisi speciale mandatum à Papa accipiant, aut manifestum sit, quod tales literæ confirmatorie sint subreptitiae; possunt tamen contra confirmationes in forma communi factas, de re in iudicium adducta saltè per accidens cognoscere & iudicare, cum per tales confirmationes

non fiat nova concessio sed fundentur in valore rei confirmatæ: unde si rem confirmatam taliter validam non esse censeat Iudex, iudicat etiam confirmationem illam invalidam & inutilem esse, quia accessorium sequitur naturam principalis juxta *reg. 42. in 6.* Nihil valent & inutiles sunt literæ, quæ latam sententiam confirmant, si post interpositam à parte contraria appellationem impetratæ sunt ab appellato, nullâ factâ mentione appellationis post sententiam interpositæ: valent tamen & utiles sunt, donec de iniuritate sententiæ plenius fuerit cognitum, si impetratæ sint post appellationem quidem à parte contraria interpositam, ita tamen ut hujus appellationis mentionem fecerint, quamvis in posteribus fortasse literis ab appellante impetratis clausula generalis: *non obstantibus prioribus literis si veritati aut iustitiae præiudicent:* adjecta fuerit, nisi in posterioribus his literis specialis mentio fiat de literis confirmatoriis prius impetratis; quo in casu priores confirmatorie omnino non valent *c. Bona 3. h. t.* tum quod literæ confirmatorie in primo casu impetratæ sint subreptitiae, cum nullam de appellatione interposita mentionem faciant; tum quod per clausulam tantum generalem non revocentur priores literæ in forma communi concessæ, & confirmantes sententiam, *Sicuti iustè lata fuit.*

Confirmationem, quam pro sua persona obtinet à Papa Religiosus pro Prioratu vel alia temporali administratione, confirmanda est, est irrita & nulla, si religiosum se tacuit *c. ad nostram 5. e. o. porreclta 6. h. t.* ne prætendere possint contra

contra suos regulares superiores exemptionem aliquam, & quoddam ab his amoveri non possint: si tamen religiosum se esse expressit, & Papa hoc in suo rescripto asserat, quoddam Religioso huic ex certa scientia administrationem talem ad dies vite confirmet, valida & utilis est confirmatio (sive motu proprio concessa fuerit, sive ad instantiam Religiosi fuerit impetrata) ita ut amoveri ab hac administratione ab inferiore suo Prælato non possit (nisi à Papa specialem licentiam aut mandatum habeat, vel nisi crimen commiserit hic confirmatus, quoddam de jure communi depositionem meretur) cum per talem confirmationem specialem quoad hanc administrationem regularis talis subiciatur Summo Pontifici, quamvis quoad alia suo Prælato subjectus maneat.

Neque valet etiam aut utilis est confirmatio in forma communi concessa, qua confirmantur Laudum contra formam Juris vel compromissi per arbitros factum, & communi consensu utriusque partis receptum, *c. Examinata 7. h. t.* neque enim tale Laudum contra formam Juris aut compromissi latum validum est, aut à partibus valorem accipere potest (nisi ut in vim pacti valeat) ergo si in forma communi à Papa tantum confirmatum sit, nulla & inutilis erit talis confirmatio.

Denique nunquam utilis est confirmatio in forma communi facta, si juri alterius præjudicet. *c. sua nobis, 9. h. t.*

quamvis enim Papa per plenitudinem potestatis jus uni quaesitum in materia beneficii præsertim & Ecclesiarum conferre possit & alteri dare per confirmationem, tamen in forma communi concessum hoc non facit, prout patet ex regulæ Cancellariæ docent.

§. IV.

An innovatio privilegiorum habeat vim Confirmationis, sua utrumque jus tribuat?

Possunt quidem privilegia, sicut etiam instrumenta, ne præscripta tustatem omnino pereant & corruptur renovari, hæc tamen innovatio ordinariè (nisi fiat ex certa scientia & in forma speciali) nullum novum jus tribuit, sed antiquum, si quod corruptum conservat, & consequenter innovatio majus robur non habet, quam confirmatio in forma communi concessa. *parte 13. de privileg. c. Cum dilectis* Cum talis innovatio tantum fiat ut conservetur privilegium, cuius esset consumpto instrumentum in tuto perditio. Potest tamen etiam innovatio in forma communi innovatio, cuius interest privilegium non innovari, contradicendo impedire illius renovationem, ne novis libris detur occasio.